

EUROPEJSKI TRYBUNAŁ PRAW CZŁOWIEKA

SEKCJA CZWARTA

SPRAWA ELCOMP SP. Z O.O. przeciwko POLSCE

(Skarga nr 37492/05)

WYROK

STRASBURG

19 kwietnia 2011 roku

Wyrok ten stanie się ostateczny zgodnie z warunkami określonymi w Artykule 44 ust. 2 Konwencji. Wyrok może podlegać korekcie wydawniczej.

W sprawie Elcomp sp. z o.o. przeciwko Polsce,

Europejski Trybunał Praw Człowieka (Sekcja Czwarta), zasiadając jako Izba w składzie:

Pan Nicolas Bratza, *Przewodniczący*,
Pan Lech Garlicki,
Pani Ljiljana Mijović,
Pan Sverre Erik Jebens,
Pani Zdravka Kalaydijeva,
Pani Nebojša Vučinić,
Pan Vincent A. de Gaetano, *sędziowie*,
oraz Pan Lawrence Early, *Kanclerz Sekcji*,

Obradując na posiedzeniu zamkniętym w dniu 29 marca 2011 roku,

Wydaje następujący wyrok, który został przyjęty w tym dniu.

POSTĘPOWANIE

1. Sprawa wywodzi się ze skargi (nr 37492/05) wniesionej w dniu 7 października 2005 roku przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej do Trybunału na podstawie Artykułu 34 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności ("Konwencja") przez Elcomp sp. z o.o. ("skarżąca spółka") z siedzibą w Warszawie. Skarżąca spółka reprezentowana była przez prezesa zarządu pana Feliksa Sujkowskiego.

2. Rząd polski ("Rząd") reprezentowany był przez swojego Przedstawiciela, pana J. Wołosiewicza z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

3. Skarżąca spółka podniosła zarzut, że została pozbawiona przysługującego jej prawa do sądu.

4. W dniu 31 sierpnia 2009 roku Przewodniczący Sekcji Czwartej zdecydował o zakomunikowaniu skargi Rządowi. Zdecydowano również o łącznym rozpatrzeniu meritum i dopuszczalności skargi.

FAKTY

I. OKOLICZNOŚCI SPRAWY

5. W dniu 10 marca 2003 roku skarżąca spółka wniosła do Sądu Rejonowego w Warszawie pozew przeciwko spółce R. o zapłatę kwoty 153.977,48 złotych polskich (PLN) (38.500 EUR). Sprawa miała zostać rozpatrzona w trybie uproszczonym.

6. W dniu 18 marca 2003 roku sąd wezwał skarżącą spółkę do zapłacenia kwoty 2.337,30 PLN (580 EUR) tytułem opłaty sądowej od pozwu.

7. W dniu 25 marca 2003 roku skarżąca spółka złożyła wniosek o zwolnienie jej od opłaty sądowej. Podniosła argument, że jej przychody w minionym roku uległy znacznemu zmniejszeniu oraz że musiała uregulować zaległe podatki i spłacić długi na rzecz swoich wierzycieli. Skarżąca spółka wskazała ponadto, że nie posiada jakiegokolwiek majątku o znaczącej wartości. W dniu 1 kwietnia 2003 roku spółka przedłożyła sądowi swoje sprawozdanie finansowe za rok 2002, deklaracje podatkowe

CIT-8 za 2001 oraz CIT-2 za 2002 rok, wyciągi ze swoich kont bankowych oraz informacje dotyczące posiadanego przez siebie majątku oraz liczby pracowników.

8. W dniu 25 kwietnia 2003 roku Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił wniosek spółki o zwolnienie jej z kosztów sądowych. Sąd stwierdził, że skarżąca spółka uzyskała w 2001 roku znaczący przychód (4.892.956,09 PLN), podobnie w roku 2002 (1.144.221,34 PLN), i jest w stanie zapłacić kwotę 2.300 PLN tytułem kosztów sądowych.

9. W dniu 15 maja 2003 roku skarżąca spółka wniosła zażalenie. Stwierdziła w nim, że w dniu 13 lutego 2003 roku złożyła wniosek o ogłoszenie upadłości, który jednakże został oddalony ponieważ spółka nie posiadała wystarczających środków na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego.

10. W dniu 17 października 2003 roku Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił zażalenie spółki. Sąd podkreślił, że dokumenty przedstawione przez skarżącą spółkę wskazywały, że w okresie od stycznia do kwietnia 2003 roku wydatkowała ona kwotę rzędu 800.000 PLN i nadała dysponowała gotówką w kasie. Sąd podkreślił również, że podmioty prowadzące działalność gospodarczą powinny mieć odłożone środki umożliwiające prowadzenie ewentualnych postępowań sądowych.

11. W dniu 30 grudnia 2003 roku skarżąca spółka wpłaciła kwotę 2.337,30 PLN tytułem kosztów sądowych.

12. W dniu 19 stycznia 2004 roku Sąd Okręgowy w Warszawie wydał nakaz zapłaty, zgodnie z wnioskiem skarżącej spółki. Pozwana spółka wniosła sprzeciw wobec nakazu, po czym roszczenie skarżącej spółki miało zostać rozpatrzone w ramach normalnej procedury.

13. W dniu 13 grudnia 2004 roku Sąd Rejonowy wezwał skarżącą spółkę do zapłacenia kolejnej kwoty w wysokości 7.011,70 PLN (1.750 EUR) tytułem uzupełnienia kosztów sądowych.

14. W dniu 11 marca 2004 roku skarżąca spółka złożyła wniosek o zwolnienie jej z dodatkowych opłat sądowych. Przedłożyła kserokopie następujących dokumentów dotyczących swojej sytuacji finansowej: sprawozdanie finansowe za rok 2003, deklaracja podatkowa CIT-2 za rok 2003, wyciągi z kont bankowych, deklaracja VAT-7 za rok 2003, raporty kasowe za rok 2003 oraz informację o posiadanym majątku i liczbie pracowników.

15. W dniu 18 marca 2004 roku Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił wniosek spółki o zwolnienie jej z opłat sądowych. Opierając się na dowodach z dokumentów, sąd stwierdził, że w okresie od 1 stycznia do 30 listopada 2003 roku skarżąca spółka uzyskała przychody w wysokości 5.611.522,45 PLN. Sąd odnotował wprawdzie, że skarżąca spółka poniosła stratę, jednak nie stanowiło to wystarczającej przesłanki do zwolnienia jej z opłat sądowych. Sąd podkreślił, że skarżąca spółka prowadzi działalność gospodarczą na dużą skalę i powinna była uwzględnić środki finansowe na dochodzenie swoich roszczeń przed sądem. W dniu 5 kwietnia 2004 roku skarżąca spółka wniosła zażalenie.

16. W dniu 19 maja 2004 roku Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił zażalenie spółki, przychylając się do uzasadnienia przedstawionego przez Sąd Okręgowy. Sąd stwierdził, że w 2003 roku skarżąca spółka uzyskała przychody i posiadała wystarczające fundusze, aby uiścić opłaty sądowe. Sąd Apelacyjny podkreślił, że skarżąca spółka nie wykazała, aby znajdowała się w trudnej sytuacji finansowej;

przeciwnie, w swoim zażaleniu przyznała, że posiada środki finansowe na spłacenie swoich długów wobec Skarbu Państwa.

17. W dniu 29 czerwca 2004 roku skarżąca spółka wpłaciła kwotę 7.011,70 PLN tytułem opłat sądowych.

18. W dniu 8 listopada 2004 roku Sąd Okręgowy w Warszawie wydał wyrok. Sąd oddalił powództwo skarżącej spółki wobec spółki R., uzasadniając to niedopełnieniem wymaganych czynności w przewidzianym terminie.

19. W dniu 6 grudnia 2004 roku skarżąca spółka wniosła apelację od wyroku Sądu Okręgowego. W dniu 16 grudnia 2004 roku spółka złożyła wniosek o zwolnienie jej z obowiązku ponoszenia opłaty sądowej od apelacji w kwocie 9.348,90 PLN (2.330 EUR). Skarżąca spółka twierdziła, że aktualny stan jej kont wskazywał na katastrofalną sytuację finansową spółki.

20. Sąd Okręgowy w Warszawie zobowiązał skarżącą spółkę do przedstawienia, pod rygorem oddalenia jej wniosku, kserokopii następujących dokumentów: sprawozdania finansowego za okres od 1 stycznia do 31 października 2004 roku, deklaracji podatkowej CIT-9 za 2003 rok, deklaracji podatkowej CIT-2 za okres od 1 stycznia do 30 listopada 2004 roku, informacji dotyczącej wszystkich rachunków bankowych skarżącej spółki oraz wyciągów z nich, informacji dotyczącej wszystkich operacji przeprowadzonych na każdym z tych rachunków w ciągu ostatnich trzech miesięcy, deklaracji podatkowej VAT-7 za okres od 1 stycznia do 30 listopada 2004 roku oraz informacji o stanie swojego majątku i liczbie pracowników.

21. W dniu 10 stycznia 2005 roku skarżąca spółka przedstawiła następujące dokumenty: deklarację podatkową CIT-2 za wskazany okres, deklarację CIT-8 za 2003 rok, wyciąg z rachunku bankowego z dnia 12 sierpnia 2004 roku oraz oświadczenie Banku Spółdzielczego w Wyszku z dnia 24 listopada 2004 roku. Spółka stwierdziła również, że nie posiada żadnych nieruchomości.

22. W dniu 11 stycznia 2005 roku Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił wniosek skarżącej spółki o zwolnienie z opłat sądowych. Sąd uznał, iż spółka nie udokumentowała swojego twierdzenia, że nie była w stanie uiścić opłat sądowych. Sąd zauważył, że skarżąca spółka nie przedstawiła wszystkich wymaganych dokumentów dotyczących swojej sytuacji finansowej. Sąd podkreślił też, że skarżąca spółka nadal prowadziła działalność gospodarczą na dużą skalę, oraz że w okresie pomiędzy 1 stycznia a 30 listopada 2004 roku uzyskała znaczący przychód w wysokości 623.655,34 (158.163 EUR).

23. Ponadto, sąd zauważył, że skarżąca spółka przedstawiła raport kasowy jedynie z jednego dnia (30 listopada 2004 roku), pomimo że była wzywana przez sąd do przedstawienia wszystkich raportów za okres pomiędzy 1 stycznia a 30 listopada 2004 roku. Zdaniem sądu, nieuczynienie tego mogło wskazywać na zamiar skarżącej spółki ukrycia faktycznie osiągniętych zysków. Sąd wziął ponadto pod uwagę oświadczenie Banku Spółdzielczego w Wyszku stwierdzające, że przez długi okres czasu na rachunku skarżącej spółki nie były przeprowadzane żadne operacje finansowe. W związku z tym sąd uznał, że skarżąca spółka musiała przeprowadzać swoje operacje finansowe za pośrednictwem kasy, ponieważ zobowiązana była dokumentować wszystkie wpływy i wydatki. Sąd podkreślił również, iż jednostka prowadząca działalność gospodarczą nie może twierdzić, że odmowa zwolnienia jej z obowiązku uiszczenia opłat sądowych stanowi ograniczenie jej praw – w sytuacji, gdy nie zarezerwowała ona żadnych środków finansowych na ewentualne postępowania

sądowe i przeprowadza swoje operacje finansowe w taki sposób, aby uniknąć płacenia kosztów sądowych.

24. W dniu 27 stycznia 2005 roku skarżąca spółka zaskarżyła postanowienie sądu. Podniosła argument, że straty spółki w przedmiotowym okresie przekroczyły jej przychody i wskazała na znaczne zadłużenie wobec Urzędu Skarbowego.

25. W dniu 6 kwietnia 2005 roku Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił zażalenie spółki. Sąd stwierdził, że skarżąca spółka poniosła znaczne koszty i wydatki, przekraczające uzyskany przez nią przychód, co świadczyło o tym, że spółka nie była dobrze zarządzana. Sąd stwierdził również, że z chwilą rozpoczęcia postępowania skarżąca spółka powinna była zarezerwować środki pieniężne na koszty przyszłego postępowania, jako że nadal prowadziła działalność gospodarczą.

Sąd Apelacyjny zauważył, że skarżąca spółka nie przedstawiła wszystkich wymaganych dokumentów (między innymi sprawozdania finansowego za okres od 1 stycznia do 31 października 2004 roku oraz deklaracji VAT-7 za wskazany okres). W związku z tym, sąd podkreślił, że niemożliwe jest dokonanie oceny sytuacji finansowej skarżącej spółki. Ponadto, raport kasowy dotyczył tylko jednego dnia (30 listopada 2004 roku), podczas gdy Sąd Okręgowy wyraźnie zażądał przedstawienia raportów za okres pomiędzy 1 stycznia a 30 listopada 2004 roku. Odnośnie do oświadczenia Banku Spółdzielczego, sąd stwierdził, że spółka musiała przeprowadzać swoje operacje za pośrednictwem kasy lub musiała posiadać rachunki w innych bankach.

26. W dniu 13 lipca 2005 roku Sąd Okręgowy w Warszawie odrzucił apelację skarżącej spółki od wyroku sądu pierwszej instancji z dnia 8 listopada 2004 roku z powodu nieuiszczenia opłaty sądowej od apelacji.

Pozostałe fakty przedstawione przez skarżącą spółkę

27. Według zaświadczenia Urzędu Skarbowego z dnia 24 czerwca 2005 roku, skarżąca spółka była zobowiązana do zapłaty na rzecz Urzędu kwotę 300.000 PLN.

28. W dniu 29 lipca 2005 roku skarżąca spółka została zwolniona z opłat sądowych w postępowaniu cywilnym wszczętym przeciwko niej przez inną spółkę.

29. W dniu 24 kwietnia 2003 roku oraz 8 marca 2005 roku Sąd Rejonowy w Warszawie oddalił wniosek skarżącej spółki o wszczęcie postępowania upadłościowego z uwagi na to, że jej aktywa zostały uznane za niewystarczające do pokrycia kosztów postępowania, nie mówiąc już o zaciągniętych przez spółkę zobowiązaniach. W ostatnim z wydanych postanowień sąd stwierdził, że skarżąca spółka była winna pieniądze czterem innym spółkom oraz Urzędowi Skarbowemu. Należności ze strony wierzycieli nie można było wyegzekwować, pomimo szeregu postępowań wszczętych przez skarżącą spółkę. Aktywa spółki zgromadzone na jej rachunku bankowym wynosiły 2.000 PLN; oprócz tego, spółka posiadała stare formy do produkcji odkurzaczy o łącznej wartości 1.300 PLN. Podsumowując, sąd uznał, że skarżąca spółka nie byłaby w stanie zaspokoić żadnego ze swoich wierzycieli; stąd też postępowanie upadłościowe miałooby się z celem.

II. WŁAŚCIWE PRAWO KRAJOWE I PRAKTYKA

30. Obowiązujące w przedmiotowym okresie przepisy prawne oraz kwestie z zakresu stosowanej praktyki zostały przedstawione w akapitach 23-33 wyroku

wydanego przez Trybunał w dniu 19 czerwca 2001 roku w sprawie *Kreuz przeciwko Polsce* (nr 28249/95, ECHR 2001-VI; patrz również wyrok wydany przez Trybunał w dniu 10 stycznia 2006 roku w sprawie *Teltronic-CATV przeciwko Polsce*, nr 48140/99, §§ 20-33).

PRAWO

I. ZARZUT NARUSZENIA ARTYKUŁU 6 UST. 1 KONWENCJI

31. Skarżąca spółka podniosła zarzut na podstawie Artykułu 6 ust. 1 Konwencji, że opłaty sądowe wymagane dla rozpatrzenia jej apelacji od wyroku Sądu Okręgowego były zbyt wysokie, czego skutkiem było pozbawienie jej prawa do sądu. Odpowiednia część Artykułu 6 ust. 1 stanowi, że:

"Każdy ma prawo do sprawiedliwego ... rozpatrzenia jego sprawy ... przez ... sąd ... przy rozstrzygnięciu o jego prawach i obowiązkach o charakterze cywilnym ..."

A. Dopuszczalność skargi

32. Trybunał stwierdza, że skarga nie jest oczywiście nieuzasadniona w rozumieniu Artykułu 35 ust. 3 Konwencji. Trybunał stwierdza ponadto, że nie jest ona niedopuszczalna z jakichkolwiek innych przyczyn. A zatem musi zostać uznana za dopuszczalną.

B. Meritum skargi

1. Stanowisko skarżącej spółki

33. Skarżąca spółka twierdziła, że nie posiadała środków finansowych na uiszczenie opłaty sądowej w wysokości 9.348,90 PLN od apelacji, oraz że odpowiednio przedstawiła sądowi swoją sytuację finansową. Wskazała też, że na jej rachunku bankowym nie były przeprowadzane żadne operacje, ponieważ rachunek ten został zajęty przez Urząd Skarbowy. Jeżeli chodzi o przychód w kwocie 623.655,34 PLN wykazany za 2004 rok, skarżąca spółka stwierdziła, że jej przychód należy odróżnić od zysków netto. Uwzględniając kwotę strat poniesionych w tym samym okresie, zysk netto skarżącej spółki był zerowy.

34. Skarżąca spółka twierdziła, że przewidziana w prawie wewnętrznym możliwość zwolnienia z opłat sądowych jest iluzoryczna. Sądy krajowe nie badają sytuacji finansowej spółek lub czynią to nieprawidłowo. Sędziowie nie są przeszkoleni w zakresie rachunkowości i finansów, a nie powołują biegłych w celu prawidłowego zbadania sytuacji finansowej spółek, co oznacza, że wnioski o zwolnienia z opłat sądowych rozstrzygane są w sposób arbitralny. W tym kontekście, skarżąca spółka stwierdziła, że Sąd Okręgowy w Warszawie – orzekając w tym samym czasie i opierając się na identycznych dokumentach – oddalił jej wniosek o zwolnienie z opłat sądowych w przedmiotowej sprawie, natomiast zwolnił ją z opłat sądowych w kwocie 40 PLN z tytułu uiszczenia apelacji w innej sprawie.

35. Skarżąca spółka nie zgodziła się z argumentem, że spółki powinny z góry zabezpieczyć odpowiednie środki finansowe z przeznaczeniem na postępowania sądowe związane z prowadzoną przez siebie działalnością, uwzględniając ryzyko wpisane w prowadzenie przedsiębiorstwa – ponieważ niemożliwe jest posiadanie wyprzedzającej wiedzy co do poziomu niezbędnych w tym celu środków.

2. Stanowisko Rządu

36. Rząd stwierdził, że obowiązkiem skarżącej spółki było uiszczenie opłaty sądowej od apelacji. Wysokość opłaty została określona na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 grudnia 1996 roku, i obliczona stosownie do wartości przedmiotu sporu. Jest mało prawdopodobne, aby skarżąca spółka miała problemy z uiszczeniem przedmiotowych opłat, uwzględniając fakt, że jej przychód w okresie pomiędzy 1 stycznia a 30 listopada 2003 roku wyniósł 5.611.522,45 PN (1.402.880 EUR).

37. Zgodnie z artykułem 113 Kodeksu postępowania cywilnego, sąd rozpatrujący wniosek o zwolnienie z opłat sądowych posiada pewien margines swobody; to na stronie ubiegającej się o zwolnienie spoczywa obowiązek wykazania, że nie jest ona w stanie wnieść opłat sądowych. Rząd argumentował, że sąd krajowy prawidłowo stwierdził, iż skarżąca spółka w rzeczywistości była w stanie uiścić opłaty sądowe, oraz że nie przedstawiła ona wszystkich wymaganych dokumentów dotyczących jej sytuacji finansowej. Czyniąc tak, skarżąca spółka próbowała w sposób nieuprawniony wykorzystać instytucję zwolnienia z opłat sądowych. Rząd podkreślił też, że strony postępowania sądowego zobowiązane są lojalnie współpracować z sądami.

38. Rząd podkreślił, że każda spółka powinna zawczasu zabezpieczyć środki finansowe na ewentualne postępowania sądowe związane z prowadzoną przez siebie działalnością, oraz że standardy dotyczące ewentualnych zwolnień z opłat sądowych w odniesieniu do spółek handlowych powinny być bardziej rygorystyczne niż te dotyczące osób fizycznych. Podzielając stanowisko sądów krajowych, Rząd stwierdził, że opłaty sądowe powinny być traktowane jako wydatek o charakterze nieuchronnym, ponieważ sądowe rozstrzyganie sporów stanowi część ryzyka handlowego.

Uwzględniając fakt, że skarżąca spółka z powodzeniem prowadziła działalność handlową między innymi na rozwijającym się rynku nieruchomości, wysokość zaskarżonych opłat sądowych nie powinna była zostać uznana jako nieproporcjonalnie wysoka. Nie istniało ryzyko likwidacji skarżącej spółki ani powstania jakichkolwiek długoterminowych perturbacji w jej przepływach pieniężnych (w przeciwieństwie do sprawy *Teletronic-CATV przeciwko Polsce*, nr 48140/99, 10 stycznia 2006 roku).

39. Rząd zdecydowanie zaprzeczył, aby kwota opłat sądowych uniemożliwiała skarżącej spółce dochodzenia swoich roszczeń, czy też pozbawiała ją prawa dostępu do sądu. Rząd argumentował, że sądy krajowe odmawiając skarżącej spółce zwolnienia od opłaty sądowej od apelacji, nie wykonywały swoich uprawnień w sposób arbitralny. Odpowiednie postanowienia sądów zostały wydane zgodnie z prawem, miały uzasadniony cel i były proporcjonalne w treści. W konkluzji Rząd stwierdził, że nie nastąpiło naruszenie Artykułu 6 ust 1 Konwencji.

3. Ocena Trybunału

40. Trybunał zauważył, że w swoim wyroku w sprawie *Kreuz przeciwko Polsce* (powołanym wyżej, § 60) zajmował się rozstrzygnięciem kwestii, czy wymóg uiszczenia wysokich opłat na rzecz sądów cywilnych z tytułu dochodzonych roszczeń może zostać uznany za ograniczenie prawa dostępu do sądu. W tym względzie Trybunał uznał, że kwota opłat postrzegana w świetle konkretnych okoliczności danej sprawy – w tym możliwości skarżącego wniesienia ich – oraz etap postępowania, na jakim takie ograniczenie zostało nałożone – stanowią czynniki decydujące o tym, czy

dana osoba posiadała prawo dostępu do sądu, oraz czy jej sprawa została "rozpatrzona przez sąd".

41. Trybunał musi stwierdzić, czy w konkretnych okolicznościach przedmiotowej sprawy wysokość faktycznie wymaganych opłat stanowiła ograniczenie naruszające samą istotę prawa skarżącej spółki do sądu. Trybunał zauważa, że w przedmiotowej sprawie skarżąca spółka miała ponieść straty wynikające z naruszenia umowy, w wyniku czego została zmuszona do odwołania się do sądu cywilnego w celu wyegzekwowania płatności od innej jednostki gospodarczej (patrz *Teltronic-CATV przeciwko Polsce*, powołana wyżej, § 7). Trybunał uznaje, że strona występująca o zwolnienie z opłat sądowych powinna działać z niezbędną starannością, przedstawiając sądom dowody świadczące o swojej kondycji finansowej, i ma obowiązek lojalnie współpracować z sądami w tej sprawie. Poziom staranności oczekiwany od jednostki prowadzącej działalność gospodarczą może być wyższy niż ten wymagany od osoby fizycznej.

42. Trybunał po pierwsze zauważa, że na wczesnych etapach postępowania cywilnego skarżąca spółka złożyła dwa wnioski o zwolnienie z opłat sądowych na łączną kwotę 9.349 PLN (2.337 EUR). Pierwszy z wniosków został złożony w dniu 25 marca 2003 roku i ostatecznie oddalony w dniu 17 października 2003 roku. Drugi wniosek został złożony w dniu 11 marca 2004 roku i oddalony w dniu 19 maja 2004 roku. W obu wnioskach skarżąca spółka twierdziła, że nie posiada wystarczających środków na wniesienie koniecznych opłat. Sądy krajowe oddaliły jednak oba wnioski, uzasadniając to tym, że skarżąca spółka nie wykazała, że nie jest w stanie uiścić wymaganych opłat. Trybunał zauważa, że w następstwie tych odmownych decyzji skarżąca spółka w rzeczywistości zapłaciła kwestionowane opłaty sądowe, a jej roszczenie zostało rozpatrzone co do meritum przez Sąd Okręgowy w Warszawie. Trybunał uznaje, że takie postępowanie skarżącej spółki podaje w wątpliwość wiarygodność jej zapewnień o swojej trudnej kondycji finansowej.

43. Po drugie, Trybunał zauważa, że w dniu 6 grudnia 2004 roku skarżąca spółka wystąpiła o zwolnienie z opłat sądowych w kwocie 9.348,90 PLN z tytułu rozpatrywania swoje apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie. Wniosek ten został oddalony, ponieważ skarżąca spółka nie wykazała, że nie była w stanie wnieść tych opłat (patrz akapit 22 powyżej). Głównym powodem odmowy było nieprzedstawienie sądowi przez skarżącą spółkę wszystkich wymaganych dokumentów, co uniemożliwiło dokonanie kompleksowej oceny jej sytuacji finansowej. Dla Trybunału decyzja ta wskazuje, że skarżąca spółka nie dochowała wymaganej staranności przy ubieganiu się o zwolnienie z opłat sądowych. W związku z tym Trybunał nie widzi powodu, aby podważać ocenę sytuacji finansowej skarżącej spółki dokonaną przez władze krajowe w oparciu o niepełne materiały przedstawione przez skarżącą spółkę (patrz, *mutatis mutandis*, *Felix Blau sp. z o.o. przeciwko Polsce*, nr 1783/04, § 38, 19 stycznia 2010).

44. W tych okolicznościach, biorąc również pod uwagę powyższe względy, Trybunał stwierdza, że kwota opłat wymaganych od skarżącej spółki z tytułu rozpatrywania jej apelacji w przedmiotowej sprawie nie może zostać uznana jako nieproporcjonalnie wysoka, dlatego też prawo skarżącej spółki do sądu nie zostało naruszone.

45. Trybunał stwierdza, że nie nastąpiło naruszenie Artykułu 6 ust. 1 Konwencji.

Z TYCH WZGLĘDÓW TRYBUNAŁ JEDNOGŁOŚNIE

1. *Uznaje* skargę za dopuszczalną;
2. *Stwierdza*, że nie nastąpiło naruszenie Artykułu 6 ust. 1 Konwencji.

Sporządzono w języku angielskim oraz ogłoszono w formie pisemnej dnia 19 kwietnia 2011 roku, na zasadach Reguły 77 ust. 2 oraz 3 Regulaminu Trybunału.

Lawrence Early
Kancierz

Nicolas Bratza
Przewodniczący